

Ernst Hansens prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

Ernst Hansen
Præst

Dato

22. januar 1943

Sted

Vor Frue Kirke, Odense

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 8, vers 1-13 (Helbredelse af en spedalsk og Hovedsmandens Dreng)

- 1 Egentlig er det jo en temmelig ukristelig Adfærd, de gør sig skyldig i, de to
Mænd, som vi hører om her; i alt Fald naar man anlægger moderne Tids
almindelige Maalestok. Se nu først til den spedalske. Han be'r om at blive
helbredt; han gør det ganske vist i en ydmyg Form: „Herre, hvis du vil – ?” Men
5 han vil dog altsaa selv være fri for sin Sygdom. – Var det i Nutiden, saa vilde han
jo i alt Fald meget let komme ud for at faa at vide, at det skyldes kun Vantro,
naar han saadan vil være rask. Nej, man skulde meget hellere slaa sig til Ro med
Sygdommen og trøste sig med, at det maa jo være Guds Vilje, det, der er
kommet til ham. Og i Stedet for at gaa og længes efter at blive rask og komme ud
10 mellem andre Mennesker, skulde han tage Sygdommen og den dermed følgende
Afsondring fra andre Mennesker som Anledning til i Stilhed og Uforstyrrethed
at opbygge sit indre Menneske og pleje sin Sjæl og vende sit Sind indad og opad.
Saadan skulde Sygdommen lære ham at opdage, at det var det vigtigste, og hvor
stor en Rigdom, der var givet ham. Se, saadan vilde vore Dages fromme sige til
15 den syge, der utaalmodigt længtes efter at blive rask.

- Og den anden, Hovedsmanden, han er endnu mere fordringsfuld end den
spedalske. Han vil ikke lade sig stille tilfreds med, at Jesus vil komme og gøre
hans Dreng rask, men han vil have et endnu større Under: at Jesus skal gøre det
20 paa Afstand. Men han vil altsaa have sin Dreng, sin Tjener, rask. Se, han vil
ogsaa i vore Dage kunne møde Beskyldningen for manglende Fromhed. For han
burde jo kunne forstaa – vil man kunne sige til ham – at naar saadan et ungt
Menneske bliver ramt af Sygdom og Lammelse, saa kan det netop være til Gavn
for ham, fordi det kan skaane ham for at komme ud i saa megen Fristelse og
25 Fare, som ligger og lurder paa de unge. Og er han saa haabløst syg, at der kun er
Døden i Vente, saa maatte han da være klar over, at han paa den Maade vilde

blive sparet for meget ondt i denne Verden, at Døden betyder, at han bliver gemt kun til bedre Dage. Det er saadan man trøster nu til Dags.

30 Men disse to Mennesker her synes slet ikke at være taknemmelige hverken for Sygdommen eller Belæringen. Og er det saa underligt? De har formodentlig været besat af den Tanke, at et Menneske er skabt til at leve og at virke for andre, og naar et Menneske ikke kan det, træde ind i Fællesskabet og leve for Mennesker og med Mennesker, saa er der noget forfejlet ved det, som man maa
35 bruge alle Midler for at raade Bod paa. Og Jesus giver dem Ret. De faar deres Vilje – og Jesus kalder det for Tro: at ville Livet. De kommer til Jesus, for at de to Mennesker skal blive givet tilbage til Livet, til Fællesskabet med andre Mennesker. Og Jesus hører deres Bøn. – Naar disse to Mennesker bliver helbredt for deres Sygdom, saa er Hensigten dermed nok ikke væsentligt denne
40 at fritage dem for Lidelse, men at give dem tilbage til Livet med og for Mennesker. Og det forløber ikke uden Lidelse. Hvor man er bundet til Mennesker, lever med dem, der kommer man ogsaa til at lide med dem eller lide under dem. Er det Lidelse, man vil slippe for, fritages for, saa maa man hellere holde sig paa Afstand af Mennesker. Det er vi tilbøjelige til af flere Grunde, og
45 Mennesker begrundet det ikke sjældent ogsaa kristeligt: Man mener, at vi skal vende Ryggen til Livet og til Mennesker for at kunne blive fromme og gode og tjene Gud. Men det er tværtimod saadan, at vi – uden Bekymring for vor egen Skæbne og vor egen Uskadthed – skal gaa ind i Livet, tjene Mennesker, dele andre Menneskers Skæbne. Det er det, Jesus Kristus vil gøre os frie til. Derfor
50 skal Rigets Børn kastes ud, medens de fremmede, de fjerne, der for Mennesker at se ingen Adkomst havde til Guds Rige, de skal lukkes ind. Jo, for de, der regnede sig for Rigets Børn, de sad saa ofte optaget af sig selv og deres egen Sjæl, at den nu skulde blive rede og værdig til at blive frelst – og der over glemte man at leve, ringeagtede der over det Liv, Gud havde sat en i, og den Næste, han
55 havde skabt os for. – Mens de udenfor, - de glemte maaske helt at tænke paa deres egen Frelse og Redning for dette at leve, over dette at gaa de andres Ærinde – som Høvedsmanden her. –

Saa skal vi da af Ordet her lære at trodse paa Livet: ikke at betragte det, som
60 hindrer os i at leve Livet med, som noget gavnligt og Døden som en Ven. Saadan er det kun der, hvor Mennesker i Forvejen er døde, hvor Mennesker har forladt Livet, vendt Livet Ryggen. Men trodse paa Livet, elske Livet, ikke blot det finere Liv, som vi venter at faa ud af det, naar vi har forbedret og morali- seret paa det, men at elske Livet og være det tro i dets Jordbundethed og

Menneskelighed. – Det er det, Jesus med sit Ord vil gøre os frie til. Det er saadan han „Liv og Lys uddeler med sin Aand og ved sit Ord“, fordi han tager Menneskelivet til Naade.

70

Kilde

Ernst Hansen. Prædikener i Folkekirken. Tidehvervs Forlag, København 1945

Kildetype

Dokumentation i bogværk

75

Tags

3. søndag efter helligtrekonger, Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ernst-hansens-praediken-3-sondag-efter-helligtrekonger>

80

85

90

95

100